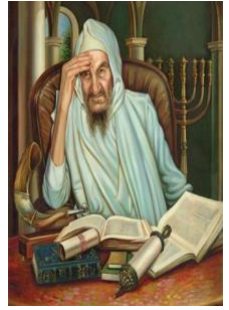

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "בלק"

"הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב" – אם ניקח את האותיות "הן" נגלה שהן אותיות נפרדות משאר האותיות. ונסביר, אות א' גימטריה 1, אות ט' גימטריה 9 ביחד זה 10, אותו דבר אות ב' זה 2 ואת ח' זה 8 ביחד זה 10, וכך הלאה.. אות ג' זה 3, ואת ז' זה 7 ביחד זה 10, אות ד' זה 4 ואת ו' זה 6 ביחד זה 10. ולאות ה' אין זוג. ולכן היא נשארת בודדת.
 ככה גם בעשרות, אות י' זה 10 ואת צ' זה 90 ביחד זה 100, אות כ' זה 20 ואת פ' זה 80 ביחד 100, וכך הלאה.. אות ל' ואת ע' ביחד גם 100, אות מ' ואת ס' ביחד גם 100, ואז אות נ' נשארת בודדת. וכך בעצם קיבלנו את אותיות ה' ואת ו' שהם נפרדות משאר האותיות. כך עם ישראל "הן עם לבדד ישכן" הוא נבדל מן הגוים.

צריך לדעת שכל יהודי שמוסר נפש עבור מצווה מסויימת, לא רק שהוא יזכה לשכר עצום, אלא גם אחרים יזכו להינצל בזכות אותה מסירות נפש שעשה. ורואים זאת בפרשה שלנו שנאמר: "ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתנו וילך עם שרי מואב". משפט זה מזכיר לנו את אברהם אבינו שהשכים בבוקר ויחבש את חמורו כמו שנאמר "וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו", תראו מהי כוחה של מסירות נפש שעמדה לעם ישראל, ה' יתברך אמר לבלעם, על פי פירוש רש"י, "רשע, כבר קדמך אברהם אביהם" אברהם אבינו עשה מסירות נפש, חבש את חמורו בשביל לעקוד את יצחק בנו, זכות זאת עמדה לעם ישראל, שכאשר בלעם בא לקלל את עם ישראל לא יכול היה לקלל. וגם ראינו זאת כאשר יוסף הצדיק עשה מסירות נפש לא לחטוא עם אשת פוטיפר ולהישאר נאמן לה' יתברך ולשמור על היסוד, ועל כך שזכה לעמוד בניסיון ונס מפני העבירה, זכו ישראל שהים יפתח בזכות ארונו של יוסף שנאמר "הים ראה ויננס הירדן יסוב לאחור"

וצריך כל יהודי להתמיד בעבודת ה' ולהקפיד בקיום התורה והמצוות ולהתגבר ולהשכים בבוקר לעבודת הבורא בשמחה ובהתלהבות. וגם דבר זה רואים בפרשה שלנו שנאמר "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא..." , מפרש רש"י - עם ישראל כשהם מתעוררים משנתם הם מתגברים כלביא וכארי לחטוף מצוות, ללבוש ציצית לקרוא קריאת שמע ולהניח תפילין.

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:32	20:23	21:18
ת"א	19:30	20:21	21:15
חיפה	19:33	20:24	21:19
באר שבע	19:30	20:20	21:15

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, קוקב בת אביגיל. שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, שלום בן יוסף, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר.

עוד יסוד גדול שרואים אנו בפרשת השבוע, נושא הבחירה. אומר מלאך ה' לבלעם "לך עם האנשים". ונשאלת השאלה, הרי ה' אמר לבלעם עוד קודם "לא תלך עמהם לא תאר את העם כי ברוך הוא" אז איך לבסוף מלאך ה' אומר לבלעם לך עם האנשים? אלא אמרו חז"ל במסכת מכות עמוד י' דף ב' "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו". קיימת בחירה חופשית לאדם. אם ללכת בדרך ה' ואם חס ושלום לא ללכת בדרכו. ומה יעשה אדם שכבר גדל בדרך לא טובה ורק עכשיו גילה את האמת שהיא דרך ה'? האם צריך להתייאש? חס ושלום אין ייאוש בעולם כלל, אלא צריך לעשות "תשובה. ויש שתי סוגי תשובה, תשובה מיראה ותשובה מאהבה. וכאשר אדם חוזר בתשובה מיראה כל זדונותיו (הדברים שעשה בכוונה) נהפכות לשגגות (לדברים שעשה בטעות), ואם חוזר בתשובה מאהבה כל עונותיו וזדונותיו נהפכים לו לזכויות. ולא יגיד האדם לעצמו אני כבר בגיל מבוגר כדי לחזור בתשובה, אין לי את הכוח להשתנות כפי שהייתי צעיר, יסתכל על רבי עקיבא שבגיל 40 היה בור ועם הארץ ולא ידע לקרוא ולכתוב ובסוף מה יצא ממנו? 24 אלף תלמידי חכמים שהקטן שביניהם הוא רבי שמעון בר יוחאי. עד כדי כך אפשר להשתנות, הכל תלוי בהתמדה וברצון.

במדרש תנחומא יש מדרש יפה : בלעם נעצר ג' פעמים עם האתון. ומדוע שלוש פעמים? בגלל שלושת האבות אברהם יצחק ויעקב. ומסביר ה"דעת זקנים", בתחילה נעצר והיתה לו דרך מ 2 הצדדים, ורמז לו שיכול לקלל משני הצדדים, מימין - לבני ישמעאל, ומשמאל - לבני קטורה, וזה סימן לאברהם. בפעם השנייה, נעצר והיתה לו רק דרך אחת וזה לעשו, וזה סימן ליצחק. בפעם השלישית, נעצר ולא היתה לו דרך כלל, וזה סימן ליעקב, שכל בניו היו צדיקים, ואין לו שום דרך לקללם. וזה שאמר רש"י, סימן אבות הראהו.

שבוע שעבר שמעתי חידוש יפה ביותר מאת הגאון הרב יצחק ברדא, מדוע הכה משה רבנו בסלע פעמיים? אם נסתכל היטב המילה סלע בכתיב מלא נכתבת כך : ס-ו , מ, ך-ל-ל, מ, ד. ע-י, ן. ואם פעם אחת נוציא את האותיות הראשונות (מכה אחת בסלע) ואחר כך נוציא את האותיות האחרונות (עוד מכה בסלע) אנו נישאר עם האותיות האמצעיות שהם "מ,י,מ" מים.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

הבבא סאלי סיפר על מרן אביר יעקב זיע"א שהיה במראקש ורצה תפילין עם כוונות האר"י הקדוש. הוא הזמין אליו סופר שהיה ירא שמיים והטיל עליו את מלאכת הקודש לכתוב לו זוג תפילין עם כוונות והבטיח לשלם לו כל סכום שירצה. הסופר קיבל את המשימה ועשה את כל ההכנות הדרושות והחל בכתיבה בזהירות רבה. היה מקפיד מאוד על כל תג ותג ועל כל כוונה וכוונה שלא יטעה. אך בפסוק האחרון "על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם כימי השמיים על הארץ" שכח הסופר לכוון בשם ה' וסיים את כתיבת התפילין. הסופר עמד בהתלבטות גדולה, שאחרי עבודה כה רבה נכשל בכוונת השם ה' האחרון. וכל עמלו היה לשווא וימנע ממנו שכרו המובטח. והחליט לבסוף להביא לרבי יעקב את התפילין מבלי לגלות לו את האמת שלא כיוון בשם ה' האחרון. כשהגיע הסופר לרבי יעקב קבלו בשמחה ובמאור פנים. לקח את הפרשיות ונהנה מאוד מכתובתם וצורתם הנאה. אחר כך החל לעבור על השמות ושיבח את הסופר על הכוונות שכיוון בכתיבת השמות. שהגיע רבי יעקב לשם ה' האחרון עצר ואמר לסופר "בשם ה' האחרון לא כיוונת." הסופר נבהל ונחרד לקדושתו ורוח הקודש של רבי יעקב, אך דרכו של היצר הרע

שעבירה גוררת עבירה, שיקר הסופר ואמר "אדוני אני כיוונתי בשם ה' האחרון." גער בו רבי יעקב על שהוא משקר ואמר "אני מסתכל בכל השמות שכיוונת והם מאירים לפניי. ואילו השם האחרון לא מאיר. וזהו סימן מובהק שלא כיוונת בו. למשמע הדברים הללו, הוכרח הסופר להודות על האמת ולבקש את סליחת הצדיק על שניסה להוליכו שולל. רבי יעקב הבין לרוחו של הסופר ומיד נענה לו ושילם לו את הכסף שהבטיח לו. וביקש ממנו לחזור ולכתוב עבורו תפילין אחרות מהודות. ויזהר הפעם לכוון בכל השמות ללא יוצא מן הכלל.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

על בלעם הרשע נאמר "ויודע דעת עליון" והיינו שהיה יודע לכוון בדיוק לאותו הרגע שהקדוש ברוך הוא כועס בו. (ישנו רגע אחד קצר מאוד בכל יום שבו ה' כועס וזועם ראה גמרא ברכות דף ז', א'). וכל מה שהיה באותו רגע היה מתקיים. ולכן שכר בלק את בלעם הרשע כדי שיכוון לאותו הרגע שה' כועס בו ויקלל את עם ישראל. ואם תשאל, מה כבר יכל בלעם להספיק לקלל ברגע כל כך קצר? על כך משיבים רבותינו בעלי התוספות שני תירוצים: התירוץ הראשון, שבלעם יכול להוציא מפיו את תיבת כלם (כלה אותם) מתוך כוונה על עם ישראל וכבר היה מצליח לעשות כאשר זמם. והתירוץ השני, שמאחר שהיה בלעם מתחיל לקלל באותו הרגע, זה כבר היה מספיק כדי שיהיה לו כוח להזיק אפילו בקללות שימשיך לקלל לאחר מכן. אולם הקדוש ברוך הוא, ברחמיו המרובים על עמו ישראל, לא כעס כלל בכל אותם הימים, כדי שלא יוכל בלעם הרשע למצוא רגע של כעס לקלל בו את עם ישראל ובכך להזיק להם. וזהו שאמר בלעם הרשע לבלק "מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה' ". מלמד שכל אותן הימים ה' לא זעם. וכך מפרש רש"י בפרשתנו שאמר בלעם לבלק "אני אין כוחי אלא שאני יודע לכוון השעה שה' כועס בה. והוא לא כעס כל הימים הללו שבאתי אליך.. " ומבארים חז"ל הקדושים במסכת ברכות "אמר להם הקב"ה לישראל, דעו כמה צדקות עשיתי עמכם שלא כעסתי בימי בלעם הרשע שאלמלי כעסתי לא נשתייר.... שריד ופליט".

הבעל שם טוב הקדוש

לצדיק רבי יצחק מדרוביטש, מבני ביתו של הבעל שם טוב הקדוש, היתה אחות צדיקה ויראת שמיים, שהתברכה בעשירות. לאחר שהתאלמנה, הגיעו השדכנים אליה, ובפיהם הצעות שידוכים, מיוחסים וחשובים אך היא דחתה בזה אחר זה את כולם. באחד הימים, הגיעה אל מעון קודשו של הבעל שם טוב, ובקשתה בפיה: "רבי, חפצה אני שתמצאו עבורי שידוך הגון, אינני צריכה שיהיה עשיר, כי ברכני ה' בעשירות, רוצה אני באחד מהאנשים הקדושים שלכם!" באותה תקופה, התאלמן הצדיק רבי נחמן מהורדנקה, נאמן ביתו של הבעל שם טוב, מזוגתו. גם לו הוצעו שידוכים שונים, אך הוא דחה אותם. תשובת הבעל שם טוב לאותה צדקת, הייתה: "תלמידי, נאמן ביתי, רבי נחמן מהורדנקה, הוא השידוך הראוי לך!" הדבר יצא מפי הצדיק, ורבי נחמן, שאמונתו ברבו הייתה ללא סייג, נתן הסכמתו. ובכן, השידוך קם והיה.. לאחר מכן שאל רבי נחמן את רבו: "כמה מגיע לכם עבור דמי השדכנות? נענה הבעל שם טוב, שענינו צופות לעתיד הרחוק: "דמי השדכנות יהיו: שנשדך יחד, עם הבן שיוולד לך". ענה לו רבי נחמן "נמנה אני על צאצאי דוד המלך עליו השלום". הוציא

הבעל שם טוב מגילת יוחסין, והראה לתלמידו, כי אף הוא מיוחס עד דוד המלך. לאחר החופה וסעודת הנישואין, קרא רבי נחמן לזוגתו החדשה, והודיע לה, כי עליו לצאת לדרך לרגל עניינים חשובים ונעלים, וכי בקרוב ישוב לביתו. חלפה שנה תמימה מנישואיהם, ולרבי נחמן אין זכר, עקבותיו לא נודעו... זוגתו לא ידעה את נפשה מצער, ופנתה בדאגה אל הבעל שם טוב. "מיד כשאפגוש בתלמידי, אדבר עמו על כך" הבטיח לה הצדיק. באחד הימים מופיע רבי נחמן, ומתייצב לפני רבו. "מדוע אינך מתראה בביתך?" שואל אותו הבעל שם טוב. וכה השיב לו תלמידו: "יודע אני, כי מיד כאשר תלד אשתי בן, צריכה היא להסתלק לעולמה, מסיבה זו, רוצה אני לדחות את שובי, ככל היותר". לא חלף זמן רב, וזוגתו של רבי נחמן, התדפקה שוב על דלת ביתו של הבעל שם טוב, לשמוע האם הגיעה ידיעה חדשה, על בעלה האובד. סיפר לה הצדיק על דבריו המופלאים של תלמידו. והצדקת השיבה ללא היסוס: "יודעת אני שכל מה שאומר הוא אמת לאמיתה, ומוכנה ומזומנה אני לקבל את גזר הדין!" לתקופת הזמן, כשהגיעה שעתה ללדת, נשאה קולה בבכי: "ריבנו של עולם! אנא תן לי לפחות עוד חודש ימים לחיות, שאוכל להשתעשע עם בני". שמחה מהולה בעצב, מילאה את הבית, עם לידת הבן הקדוש. בברית המילה קראו לילד בשם "שמחה". תפילתה של אמו התקבלה. חודש ימים חלף מאז לידתו, והיא נפטרה לשמי מרומים. רק אז, גילה רבי נחמן, כי בשעת לידת הילד, התעורר עת רצון עצום בשמיים, ויכולה הייתה לפעול בתפילתה, שנות חיים ארוכות, אלא שנאסר עליו משמיים לגלות לה את הדבר. אבי הילד, רבי נחמן, מוכרח היה לנדוד רבות בדרכים בשליחות רבו, ונבצר ממנו לגדל את בנו, ולכן הבעל שם טוב הקדוש, נטל את הילד תחת חסותו, וגידלו. שמחה הפעוט צמח תחת עיניו הפקוחות של הבעל שם טוב הקדוש. תמיד התרשם ושיבח את שמחה הקטן בפני הבת שלו אדל. חלפו שנים, הבעל שם טוב הקדוש הסתלק למרומים, והנער שמחה, היה כבר בן עשר. הרבנית אדל, שרוח הקודש פיעמה בקרבה, הבינה, כי לא לחינם שיבח אביה את הילד באזניה, וכי רצונו היה שהיא תקח אותו כחתן לבתה כלילת המעלות פייגא. כעבור מספר שנים, אכן נשא רבי שמחה, הצדיק הנסתר והמופלא, את פייגא, נכדת הבעל שם טוב, אז הובנו למפרע, דברי הבעל שם טוב לתלמידו נאמן ביתו: "דמי השדכנות יהיו, שנשתדך יחד". ומי שנולד לפיגא הצדקת ולרבי שמחה הוא מי שנודע לימים הצדיק רבי נחמן בן פיגא, רבי נחמן מברסלב.

לזיכוי הרבים והפצת העלון ולהקדשות לעילוי נשמת/לרפואה, או לקבלת חידוש יומי ניתן
לפנות למספר : 0523458725 או במייל : mahamardaniel@walla.co.il

"יש לאהוב את הלמדנים משום שהם גדולים בידיעת התורה. והגמרא אומרת "כל הגדול
יצרו גדול. ומפני שיצרו גדול ואף על פי כן יהודים שלמים הם, מצווה לאהבם".

(הבעל שם טוב הקדוש)

שבת שלום ומבורך